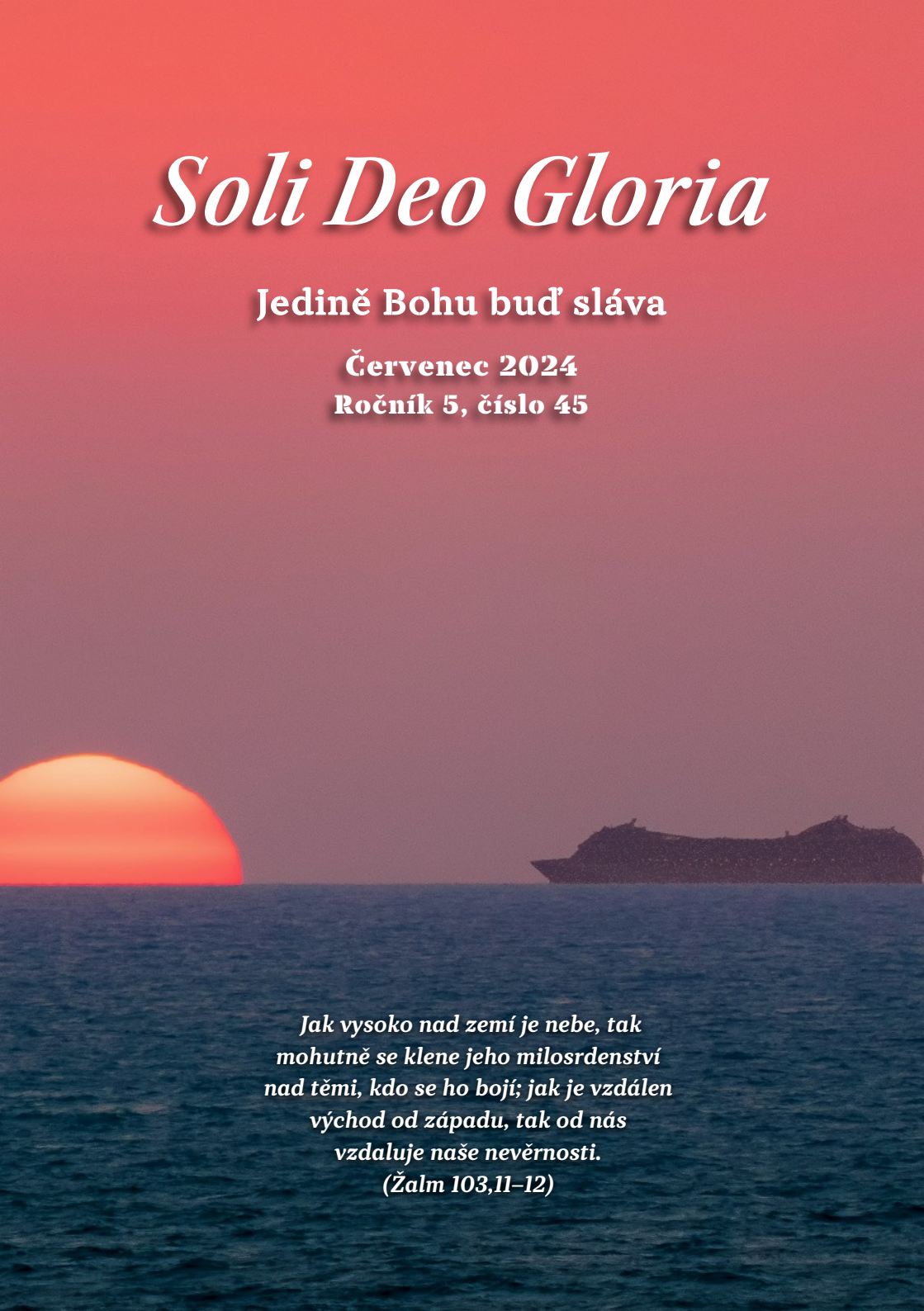

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

**Červenec 2024
Ročník 5, číslo 45**

*Jak vysoko nad zemí je nebe, tak
mohutně se klene jeho milosrdenství
nad těmi, kdo se ho bojí; jak je vzdálen
východ od západu, tak od nás
vzdaluje naše nevěrnosti.
(Žalm 103,11–12)*

OBSAH

Kristovo okamžité odpuštění <i>Ch. Spurgeon</i>	3
Slovo Boží <i>Jan Hus</i>	4
Odpočinutí lidu Božího <i>Jan Karafiát</i>	9
Výzva k modlitbám pro muže a ženy <i>-jk-</i>	13
Záhada nevyslyšených modliteb <i>Stephen Rees</i>	17
Zabezpečení hradu II. <i>Jan Amos Komenský</i>	26
Obhájce vdov <i>A. Walker</i>	29
Ustanovení starších – příprava církve <i>C. Pond</i>	31

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka s.r.o.
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

SOLI DEO GLORIA

Hospodin slyší mou prosbu, moji modlitbu Hospodin přijme. (Ž 6,10)

Bůh touží slyšet hlas svých dětí, které k němu volají a předkládají mu své prosby a žádosti a současně ho také chválí a oslavují jeho velikost, dobrotu a slávu a děkují mu za to, že je vyslyší.

Modlitba a Boží slovo jsou nejlepší a nejsilnější zbraně, které nám Pán svěřil. Patří k sobě a jsou spolu vzájemně propojené a na nás je, abychom je správně, dobře a účinně používali. K tomu mohou posloužit také některé články z tohoto čísla časopisu.

David v šestém žalmu volal k Bohu ve velikém soužení, v úzkosti duše, ale také s velikou důvěrou, že Bůh slyší a vyslyší. Některé překlady (KRAL, ČSP) dokonce celý desátý verš uvádějí v minulém čase: Hospodin slyšel moji modlitbu a přijal ji.

Kéž by to bylo povzbuzením pro naše vlastní modlitby i výzvou pro naši víru, abychom se s horlivou důvěrou obraceli k Pánu a prosili ho o smilování nad námi i nad celou naší zemí.

Jaroslav Kernal

KRISTOVO OKAMŽITÉ ODPUŠTĚNÍ

Charles H. Spurgeon

Německý císař v dávných dobách, kdy papežové byli papeži, urazil jeho Nesvatost, a než mu byla navracena přízeň, musel stát tři dny (myslím, že to tak bylo) před hradní branou v hlubokém sněhu, v kruté zimě a činit pokání. Sám jsem viděl v Římě i na jiných místech před starobylými kostely nekrytá místa vystavená větru a dešti, letnímu žáru i zimnímu mrazu, kde museli stát odpadlíci, někdy i celé roky, než mohli být přijati zpět, pokud se dopustili nějakého přestupku proti církevním předpisům. Ve starých anglických venkovských kostelích někdy uvidíte malá šikmá okénka, která směřují právě ke stolu pro přijímání, jimiž bylo ubohým provinilcům, kteří činili pokání tím, že několik měsíců stáli na hřbitově nebo třeba jen před ním, konečně dovoleno pohlédnout k oltáři, když už uplynula doba jejich úmorného pokání. To vše je v rozporu s duchem evangelia, neboť duch evangelia zní: „Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.“ Duchem mého textu je: „Líbejte Syna ...“, a to je vše. Ačkoli se ty rty kdysi rouhaly, ať políbí Syna. Ať už ty rty vyslovovaly povýšená a pyšná slova, nebo snad lživá a prostopášná slova, ať „líbají Syna“. Skloň se k těm drahým probodeným nohám, důvěřuj Imanuelovi a považuj se za jeho služebníka, a bude ti odpuštěno – okamžitě, bez prodlení – a ještě v tuto chvíli budeš v Kristu přijat.

SLOVO BOŽÍ

Jan Hus

Lidé se k němu scházeli ve velkých zástupech a přicházeli z mnoha měst. Mluvil k nim v podobenství: „Vyšel rozsévač rozsívat semeno. Když rozsíval, padlo některé zrno podél cesty, bylo pošlapáno a ptáci je sezobali ...“ (Lk 8,4–5)

Poněvadž Hospodin při tom volal: „Kdo má uši k slyšení, slyš“, učedníci Kristovi pak žádali o vysvětlení tohoto podobenství, aby přispělo k jejich spáse, proto i my spolu s nimi poprosme Pána, aby nám to ve spásitelných a požehnaných slovech ráčil vysvětlit.

Evangelium ukazuje bedlivou snažnost lidu, naslouchajícího slovu Božímu z úst Kristových jakožto příklad, abychom i my snažně naslouchali slovu Páně. Dále ukazuje, kterak Pán Ježíš s láskou kázal slovo Páně, protože bezprostředně před tím se praví v evangeliu: „Ježíš procházel městy a vesnicemi a přinášel radostnou zvěst o Božím království; bylo s ním dvanáct učedníků a některé ženy uzdravené od zlých duchů a nemocí.“ Tím pobízí a tříbí stav duchovní. Za třetí napomíná skrze podobenství lid čtverého druhu: Jedny přirovnává k ušlapané cestě a to jsou rozkošníci, jiné ke kamení a to jsou lakomci, třetí pak přirovnává k trní. Na to teprve vypočítává stav čtvrtý, stav dobrých, kteří v dobrém, ba v nejlepším srdci přijímají slovo Boží a setrvávají v něm až do konce. Ti pak především řádně přijímají slovo. Dbej každý, ve kterém z těchto stavů jsi a jak, zda v trní či na skále a podobně.

Poněvadž pak toto evangelium vyložil sám zákonodárce Kristus, proto praví Řehoř: „Čtení svatého evangelia, které jste právě, bratří, slyšeli, nepotřebuje výkladu, nýbrž napomenutí. Neboť poněvadž je sama pravda vyložila, o tom se rozhovořit člověk křehký nepokoušej. A jak postavil Kristus každého do jeho stavu, tak má v něm chodit, neboť ho nikdo nemůže napravit. ... Dodává: Však i to musíte bedlivě v tomto výkladu Páně uvážit: Neboť kdybychom vám my sami vykládali, že símě je slovo, pole že znamená svět, trní bohatství, ptáci pak zlé duchy,

vaše mysl by váhala, má-li nám uvěřit. Poněvadž však to vyložil sám Kristus, tím pevněji dlužno věřit jeho výkladu. Za těchto okolností nechť každý dbá, zůstává-li slovo Boží v jeho srdci či ne, poněvadž, upadne-li v trní myšlenek nebo na skálu vyprahlou, nebo je-li ušlapáno vnitřním souhlasem, ďábové odnesou slovo z jeho srdce. Je-li však pole dobré, pak přináší užitek stonásobný.

„Když zástup“ – Kdykoliv je použito slova ‚zástup‘ ve smyslu různých lidí, zároveň se tím myslí různé duše, že totiž různí lidé ze zástupu Krista z nestejného důvodu následovali. Někteří ho totiž následovali, aby něco podivuhodného slyšeli – a to jsou milovníci zvláštností, jiní pak, aby se sice něčemu přiučili, ale neplnili to, jiní, aby přidávali lži a nekonečné věci snižovali. Takoví byli zákoníci a farizeové a jejich služebníci. Jiní však přicházeli, aby slyšeli, učili se a stali se dobrými. Taková různost panuje dosud mezi těmi, kdo navštěvují kázání. Je totiž špatný ten, kdo slyší a nepolepší se, horší je druhý, kdo nekáže, nejhorší však je třetí, kdo ani nekáže ani nechce slyšet slovo Boží, nýbrž i zlovolně brání slovu Božímu. Ten je nejhorší a je to nástroj ďábla, jenž chce odstranit slovo Boží ze srdcí věrných. Zde totiž je zmínka o slovu Páně, že ďábel chce takřka jako símě odnést slovo ze srdcí věrných. Řekl skrze podobenství, že zlí, slyšíce slovo Boží, nerozumí mu a nedocházejí spasení.

„Vyšel rozsévač,“ Kristus, říkám, vyšel jako rozsévač, sestoupil z nebe, vyšel z těla panny Marie, z níž se vtělil. Nejdřív v ní totiž existoval podle božství a potom přijal lidství, a když ho takto přijal, vyšel na svět, „... aby rozsíval“. Lukáš 4,18 říká: „Proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst“ a Jan 18,37: „Proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě.“ On sám je ten, který rozsévá své símě a nikdo jiný kromě něho. Však jiní rozsévači jsou takřka jeho nástroje. Matouš praví v 10. kap., v. 20: „Nejste to vy, kdo mluvíte“, totiž v přízpůsobení, „ale mluví ve vás Duch vašeho Otce“, a tak i Syna i Ducha svatého, a tak rozsévá skrze vás své slovo. A poněvadž Bůh a člověk byl jedině Kristus, proto z každého, kdo mluví pravdu, mluví Kristus. Praví apoštol: „Žádáte důkaz toho, že skrze mne mluví Kristus“ (2K 13,3)? Též praví Ambrož, že pravda, ať je pronesena kýmkoliv, pochází od Ducha svatého, lež však, ať ji vysloví kdokoli, pochází od ďábla. Tak jako panovník

vsedě přikazuje, aby byl rozkaz proveden, panuje-li tudíž panovník Bůh ve věrném člověku, tu, cokoliv člověk mluví aspoň v duchu pravdy, nebeský král to mluví skrze něj jakožto svůj nástroj. A proto proroci, mluvící z Ducha svatého, pravili: „Toto praví Pán Bůh“ ... který mluví jejich ústy. Leč nyní Bůh, jenž by měl mluvit, je od nás zapuzen. Augustin ukazuje naopak, že kdokoliv lže, tomu ďábel jako původce lži sedí na jazyku.

„Když rozsíval, padlo některé zrno podél cesty“ – praví „rozsívá“, neopravuj tedy Krista, abys říkal „rozsíval“, nýbrž „rozsívá“, neboť ještě teď rozsívá a dříve rozsíval pomocí svých kazatelů. „Podél cesty“ – to znamená: Cesta je srdce nadobro ušlapané špatnými myšlenkami a snahami. Neboť je-li náklonnost srdce udupána bez jakéhokoliv odporu špatnými myšlenkami, pak taková náklonnost znamená cestu úmyslně ušlapanou, která v sobě nemůže podržet slovo Páně. „Bylo pošlapáno“ – takže ani v mysli nepodrží slovo, jehož se nepřidržel skutkem. Neboť přikázání Páně je, aby se každý vystříhal hříchů. Kdo však na to zapomíná a nedbá, nemůže na to ve svém srdci pamatovat, „a ptáci je sezovali“, to jest zlí duchové, kteří sletěli s nebes pro svou neposlušnost ...

„Jiné padlo na skálu“ – Však to znají rolníci, že sejí-li na půdu skalnatou, nic jim nevzroste, a tak je tomu i zde. Skála je srdce nezkracené, kterým neproniklo rádo víry, jehož ani nelze slovem Božím zkypřit, ani napravit strachem z věčné záhuby ani útěchou věčné nebeské radosti. To je ta tvrdá skála.

„Vzešlo a uschlo, protože nemělo vláhu“, to jest pokropení milostí Boží. „Jiné pak padlo doprostřed trní“, totiž do srdce boháčů, rozedraného starostmi. Srdce rozvášněné je takové, jež je plné nezřízeného nepokoje a ony nepokoje je zdeptaly tak (Beda: „a tak zaujaly mysl“), že nedají v něm dorůst duchovnímu plodu. Neboť na příklad, abych mluvil o všech a především o duchovenstvu, dokud nebyli apoštolově a jejich následovníci udušeni trním bohatství, statečně kázali slovo Boží, jakmile však již byli zapleteni a zajati do trní bohatství, vzdálili se od života Kristova, vzdalují se od hlásání Krista.

„A jiné padlo do země dobré, vzrostlo a přineslo stonásobný užitek.“ Padá „do dobré země“, do dobré vůle a přináší stonásobný užitek, neboť Pán Bůh stokrát zvětší odplatu za hodné poslouchání svého slova a jeho plnění každému, kdo tak setrvá až do konce.

„To řekl a zvolal: ‚Kdo má uši‘ tělesné ‚k slyšení‘, ve své mysli ‚slyš‘ a skutkem naplňuj, co slyšíš.

„Jeho učedníci se ho ptali...“ – nikoli hned, nýbrž, jak praví Marek (4,10) „když byl o samotě“, „co to podobenství má znamenat“, totiž jaký by mělo smysl: „Vám“, pokorným, poslušným, od světa zavrženým, mnou milovaným, mým následovníkům, mým přátelům a těm, kdo pro mne trpí. Jan praví (15,15): „Neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce.“ „Vám“, praví, „je dáno znát tajemství“, abyste jiné s prospěchem učili, sami pak dobře byli živi a přijali odplatu. Proto praví Řehoř: „Kolik lidí jiného založení povolá k Bohu ten, jenž sám je svatý, prostřednictvím svého učení, za všechny se mu dostane odměny a nekonečné radosti. Vždyť i svatý Petr a svatý Pavel postaví se k svým, k těm, jež povolal k Bohu.“ A opět říká Řehoř: „Pamatujte, že je řečeno: Kdo má uši k slyšení, slyš! Pečujte, aby zůstalo slovo v sluchu vašeho srdce, pečujte, aby zlý duch nevychvátil slovo Páně z vašich srdcí bez užitku!“

„Je dáno znát tajemství Božího království“, to jest Písma svatého nebo církve bojující, „jim“, jak praví Matouš 13,11, tedy těm, kdo jsou vně, „v podobenstvích“, neboť každý, kdo neplní přikázání Páně, je vyvržen vně, ostatním, židům, zákoníkům, farizeům a špatným křesťanům, „aby hledíce“, tělesně na mne a Písmo, „neviděli“ duchovně. Neboť často se ukazuje, že pyšný a povýšený učenec nerozumí Písmu, zato však maličky Boha se bojící mu rozumí. „Aby slyšice“ tělesně „nerozuměli“ duchovně podle onoho slova Izajášova 6,9: „Poslouchejte a poslouchejte, nic nepochopíte, dívejte se, dívejte, nic nepoznáte“, tj. že podle toho, co slyšíte, nejednáte.

„Toto podobenství znamená: Semenem je Boží slovo.“ Matouš 13,37 praví: „Rozséváč, který rozsívá dobré semeno, je Syn člověka.“ Zde pak praví: „Semenem je Boží slovo“, o němž praví Izajáš 1,9: „A kdyby Hospodin zástupů nám neponechal hrstku těch, kdo přežili, byli bychom jako Sodoma, podobni Gomoře bychom byli.“ O těch pak, kdo ono símě rozsívají, mluví David (v Žalmu 126) : „S pláčem nyní chodí, kdo rozsévá“, totiž ti, kdož káží slovo Boží a pronásledování jsou, „s plesáním však přijde, až ponese snopy.“

O onom semeni říká Kristus (Mt 13,38): „Dobré semeno, to jsou synové království, plevel jsou synové toho zlého.“ A dodává: „... padla

některá zrna podél cesty, a přilétli ptáci a sezobali je“ (Mt 13,4). Hle úkol ďábla a jeho služebníků: Odvrátit věrné od poslušání slova Božího. Od prvopočátku stojí a zasazuje se o to, aby potřel slovo Boží v srdcích věrných. Neboť slovo Boží to je, kterým promluvil k Adamovi a Evě (Gn 2–3): „Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“ Ďábel však říká: „Nikoli, nepropadnete smrti“ a pokračuje v té své úloze až dodnes. O těch, kdo nepřijímají (slovo Boží), praví Kristus (u Lukáše 10,12): „Pravím vám, že Sodomě bude v onen den lehčeji, než tomu městu“, jež ve svém středu slyší slovo Boží, ale neplní je. Proto Bůh nenávidí hřích Sodomských: Muž a žena se proto mají spojit v manželství, aby své sémě obrátili v plod. Oni však, Sodomitě, své símě (sperma) v zárodku hned zničili a tak se stali v zárodku vrahy. Símě slova však je dáno proto, aby byli plozeni netoliko synové tělesní, nýbrž i duchovní a tak synové Boží. Tudíž oč je větší plodit syny Boží slovem Božím než plodit syny tělesně, tak také slovo Boží v srdci zničit a rovněž odnímat je sluchu věřících, je větší hřích, než zničit símě tělesné na způsob Sodomských, z něhož by snad bývali zplozeni synové ďábla. A proto praví Kristus: „Sodomě bude v onen den lehčeji.“ Řehoř v dnešní homilii ukazuje, že je větší zásluha zplodit a v duši vzkřísit Syna Božího, než vzkřísit podle těla mrtvého, neboť onen prvý bude živ jako syn Boží, ale ten, kdo byl tělesně vzkříšen, mohl by být zatracen, jako zplozenec samého ďábla.

Z kázání z 15. února 1411.

ODPOČINUTÍ LIDU BOŽÍHO

Jan Karafiát

Neboť do odpočinutí vcházíme jen my, kdo jsme uvěřili, jak bylo řečeno: „Přisahal jsem ve svém hněvu: Do mého odpočinutí nevejdou!“ To řekl Bůh, ač jeho odpočinutí trvá od chvíle, kdy stvořil svět. (Žd 4,3)

A nyní si představme, milí v Kristu přátelé, že je nám to již z milosti dáno, že všichni velmi toužíme po tom, abychom vešli do Božího odpočinutí. Šťastní jste vy lidé, kteří po tom velice toužíte! Vám jistě bude dáno. Vy vejdete do Božího odpočinutí. Ale jak? Když jste již slyšeli náš text, otevřete ještě Římanům 15,4: „Všecko, co je tam psáno, bylo napsáno k našemu poučení, abychom z trpělivosti a z povzbuzení, které nám dává Písmo, čerpali naději.“ Z toho vyvozují: To, co se stalo tenkrát na poušti, to se stalo pro nás, abychom věděli, jak máme vejít, když oni nevešli. Tedy ta stará historie platí pro nás? Ty podrobnosti ne, ty jsou místní a časové, ale co se s nimi dalo, to v sobě ukrývá Boží zásady, principy, a ty platí na věky věků. Pán Bůh je jeden, má věčný plán, a my jsme všichni stejní, Boží materiál. Oni byli lidé tělesní, ale všichni Boží materiál. Rád bych vyložil trojí. V textu máte rozdělení:

- I. Kteří jsme uvěřili. To je to první.
- II. Nevejdou v odpočinutí mé. Tak mi zní to druhé.
- III. Ačkoliv jsou dokonána díla od ustanovení světa. To je to třetí z toho, co bych rád vykládal. Ale hodlám se ubírat opačným směrem.

I. Všechno je hotové od věků: Dokonána jsou díla od ustanovení světa.

Kdybyste to chápali, tak byste se potěšili. Pro tebe je milost přichystána a připravena. Tak se musíš dívat na věc. Když Bůh jen začne, už to znamená, že je všechno hotovo. Copak by něco začínal, kdyby nebylo jeho úmyslem to dokončit? Otevřete si, prosím, Židům 11,10: „A upínal naději k městu s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám

Bůh.“ Pán Bůh je inženýr, architekt. Ten se nedá do stavby, aby neměl všechno promyšlené. Dopodrobna stále má všecko před sebou, celek. Než kopal základy, již měl celek. On má své plány. Nemysli, že v tvém životě je něco bez plánů. On má své věčné plány, chce je ukázat. A vy už něco víte. On je všemohoucí, věčný, náramně moudrý. Odkud to víte? On vám to ukázal. Vidíte, jak se jedno k druhému znamenitě hodí; vidíte, že je moudrý a věčný, všechno pomíjí, ale jeho dílo obstojí a bude stát, když my tu už nebudeme. Ale chce ukázat, jak je svatý, svatý, svatý, jak je spravedlivý a jaká je neskonalá láska. Stvoří ráj, ne aby byl rájí konec, ale začátek; dopustí mrákotu a v té ukáže království Boží, krásné světlo, lilie v trní, ne v nebi, ale uprostřed trní!

Jisté věci jsou již dokonány. Vesmír je hotový. Když přijдете na novou hvězdu, to může být; možná, že je od stvoření světa, ale pro něj to nové není. On na den usoudil, kdy se objeví na vašem obzoru. Jak by mohla přijít, kdyby tu nebyla?

On tu však má lidi tělesné, porušené z jeho dopuštění, žádný nemá v sobě pokoj, a teď se lidskému pokolení dává poznat nesmírně milosrdně, shovívavě, snášenlivě od věků na věky. Chce tu mít lidské pokolení, aby ukázal své milosrdenství. Jak může takový svatý tak zacházet s lidmi? Byla doba, kdy to jasné nebylo. Ale přišla doba, kdy se ukázalo, že evangelium je věčné evangelium.

Narodil se Spasitel, který je Kristus Pán. Ten, který všechno uspořádal, vzal na sebe naše tělo, nesl můj hřích. Umřel pro můj hřích, vstal z mrtvých a se žádným z vás se nedomlouval. Probudí svědomí, a už jste obmyti jeho krví. To je dokonáno. Byla doba, kdy to nebylo dokonáno, kdy to bylo jen v radě Boží. Nikdy by nevolal „Je dokonáno“, kdyby nebylo všechno dokonáno. A co se tu ještě neukazuje, i to je v Božím úradku už dokonáno, to všechno je vymyšleno a hotovo, ale podle jeho úradku je to vázáno na čas. Ne, že by to nebylo, ono to je, ale váže se to na čas. Když má měsíc vyjít dvě hodiny po půlnoci, tak ho teď nemůžete vidět, ale měsíc tu je.

Výsledek se váže na čas a na jeho zákony. On učí: „Kdo se poníží, bude povýšen, kdo se povyšuje, bude ponížen.“ Jak se kdo povyšuje, tak bude ponížen. A kdo bude na světě nejvíce povýšen? Ten, který se na světě nejvíce ponížil, a to je on sám, Pán Ježíš. Jak bude oslaven? Tak,

že ho budete mít rádi, tak, že vejdete do jeho odpočínutí. Kvůli tomu tady jste, a proto vám kážu, abyste vešli do Božího odpočínutí. A tím, aby byl Bůh oslaven. On na vás čeká. Všechno je hotové, a vy jste předurčení, abyste vešli do jeho odpočínutí.

II. Ale to druhé říká, že nevejdete.

„Přisahal jsem ve svém hněvu: Do mého odpočínutí nevejdou!“ To řekl Bůh, ač jeho odpočínutí trvá od chvíle, kdy stvořil svět. „Jestli chcete vejít ve svém rozumu, já vám přísahám, že nevejdete. Nemyslete si, že to půjde vaší cestou! Když to vymyslel, tak to půjde jeho cestou. Přirozené věci jdou vaší, přirozenou cestou, ale jeho věci nejdou přirozenou cestou. To si nedáte vy a nedá vám to nikdo, žádný Jozue, ale sám Hospodin Spasitel, řecky Jézus, česky Ježíš. My tato jména přesně dělíme, ač znamenají totéž. Jozue, vzácný Boží hrdina, ale žádný Jozue vás nedovede do odpočínutí. Já vám přísahám, že z toho nebude nic. Ten marnotratný syn utíká, že prý dojde v širém světě krásných věcí. Nu, podíváme se! „Ano, jemu se to nepovedlo, ale kdyby byl opatrnější a usilovnější, tak to mohlo dopadnout lépe“, řeknete třeba. Nu, dělejte ideální pokusy, ale Slovo Boží vypravuje o Šalomounovi. Ten má všechny prostředky, všechny dary, aby to zkusil, co dovede člověk na světě pořádit a co povídá? „Marnost nad marnost. Jak jsem se uchýlil od Božích řádů, hned se to vymstí, i když jsem hledal pěknou věc.“ Otevřete si, prosím, Kazatele 1,8–9: „Všechny věci jsou tak únavné, že se to ani nedá vypovědět; nenasytí se oko viděním, nenaplní se ucho slyšením. Co se dalo, bude se dít zase, a co se dělalo, bude se znovu dělat; pod sluncem není nic nového.“ Bylo to pěkné, co jsem slyšel, ale umlklo to a duše má zůstala prázdná a doznávala: „To není to, co jsem si představoval.“ Pán Bůh má plány pro člověka přirozeného, ví, co dělat. A tak to půjde. Ne jinak.

V koho oni uvěřili? V toho nebeského Jozua – Krista Ježíše. „Já vám dám odpověď.“ Pomáhali jste mu někdo, když formoval svět? Žádný nepomáhal! Tady je kámen, hlína a zlato. Dobře, ale je tu něco lepšího: rostlina, travička, a ještě něco lepšího: brouk, kůň, a ještě něco pěknějšího. Přirozený člověk, i ten nejhorší je lepší než jelen, protože z něho může ještě něco být, z jelena už ne. Ale je tu ještě něco vzácnějšího: Člověk, který je vedený duchem Božím. A nyní to třetí:

III. Neboť do odpočinutí vcházíme my, kteří jsme uvěřili.

Takového člověka tu vždycky bude mít, o to se postará. To duchovně se podává duchovně; On pošle svého svatého Ducha, a ten neomylně působí vždycky. Nikde žádná mýlka. „Já jsem se vždycky jen pachtil udělat štěstí sám!“ Konečně se vám otvírají oči, abyste viděli, že se vám chce dát sám. Touha po Božích věcech je začátek toho, že se vám dává. „Pojďte ke mně.“ On vás naučí věřit, on vás se sebou spojí a již zakoušíte, že krev Krista Ježíše, Syna Božího, očišťuje vás od každého hříchu. To jsou Boží fakta, to je dokonáno od věků a teď přišel ten tvůj den, abys to blahoslavené zakoušel. „Já vím, že Kristus je můj zastánce!“ A teď se začne dostavovat to Boží odpočinutí. Jak? Ty máš jistotu, že ti přeje. „Můžeš opět odpočinout, moje duše, neboť Hospodin se tě zastal.“ To znamená konec práce, která trápí; ne práce vůbec, ale té, která trápí. Nebudeš hledat štěstí, kde není, ale v Božím slově je tvoje štěstí. Teď začneš věřit ve štěstí, když najdeš odpočinutí v Pánu Ježíši. On se o tebe stará, ten Svrchovaný, ať přijde dnes a zítra cokoliv. Na všech svých cestách se nemusíš ničeho bát, snaž se ho poznávat. Nic na světě není pro tvé neštěstí. Ty se dáš krásně vést, všechno je ve tvůj prospěch: „Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha.“ Když to zakoušíš, to je Boží odpočinutí.

A teď vám kvetou vzácné věci, takové, které dříve nekvetly. Teď vám ukážu jednu přítelkyni ze Starého zákona. Čtete o ní v knize Rút, 3,1: „Neměla bych ti, má dcero, vyhledat odpočinutí, aby ti bylo dobře?“ Ona se stará o to, aby ta mladá osoba byla dobře zaopatřena! Ale zde je neskonale větší Příklad: „Jak pro tebe nemám hledat odpočinutí, ty milá Rút, aby ses měla dobře?“ Vám se to může zdát, že on volá a žádné odpočinutí nedává. To ho špatně znáte. Takový svrchovaný Pán, aby něco řekl a bylo to nadarmo? To jen vy to nevidíte. Když volá, to znamená, že někdo půjde, a přál bych si, kdybych to byl já; ale přeji vám všem, aby i u vás došlo na dokonalé odpočinutí. „Neboť do odpočinutí vcházíme my, kteří jsme uvěřili.“ Amen.

Kázáno 1. května 1910.

VÝZVA K MODLITBÁM PRO MUŽE A ŽENY

–jk–

Chci tedy, aby se muži všude ve shromáždění modlili, pozvedajíce ruce v čistotě, bez hněvu a hádek. Rovněž ženy ať se oblékají slušně a zdobí se prostě a střízlivě, ne účesy a zlatem, perlami nebo drahými šaty, nýbrž dobrými skutky, jak se sluší na ženy, které se rozhodly pro zbožný život. (1Tm 2,8–10)

Pokračujeme ve výkladu 1. Timoteovi a máme před sebou velmi silný, krásný a zajímavý text, ale také text, kterým začíná nejvíce kontroverzní oddíl v tomto listu, oddíl, který se týká role žen v církvi, oddíl, který je velmi diskutovaný, některými lidmi nenáviděný a dalšími překrucovaný a zneužívaný. Je to text, který bezprostředně navazuje na předchozí verše ve druhé kapitole, které se týkají modlitby, který jde ale ještě o něco dál. Navazuje na osmnáctý verš první kapitoly, který mluví o tom, že máme bojovat dobrý boj víry. Dobrý boj je především a na prvním místě boj na modlitbách, modlitební zápas za všechny lidi, modlitební zápas za to, abychom mohli žít tichým a klidným životem, abychom mohli pokojně a věrně zvěstovat evangelium všem lidem kolem nás. Bůh nás nepovolal k nepokoji, nepovolal nás k válce, nepovolal nás k tělesným zápasům, k tomu abychom prosazovali evangelium silou nebo nátlakem, ale abychom šli v moci Ducha svatého a hlásali dobrou zprávu, že Kristus Ježíš přišel, aby zachránil hříšníky.

Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země. (Sk 1,8)

Evangelium je Boží mocí ke spasení. Není jiná moc, která by mohla proměnit lidský život, než evangelium. Viděli jsme to v předchozích verších:

Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví v určený čas. (1Tm 2,5–6)

To je důvod, proč se máme modlit. V našem textu je znovu zdůrazněno – v ekumenickém překladu máme slovíčko ‚tedy‘, které odkazuje na předchozí text. Je to slovo, které v originále ukazuje na návaznost – dobře je to vidět v KRAL nebo v NBK, kde je toto slovo přeloženo slovem ‚proto‘. To je podobné, jako v prvním verši druhé kapitoly. V obou případech to odkazuje k témuž – slyšeli jste evangelium, proto se modlete. Nejprve nám bylo řečeno, *za koho* se máme modlit (v. 1-2), potom Pavel vysvětlil, *proč* se máme modlit (v. 3–7) a nyní vysvětluje – znovu na základě evangelia, *jak* se máme modlit (v. 8–10).

V našem textu máme trojí výzvu, z níž se nyní budeme zabývat jenom tou první a těmi dalšími později. Tato trojí výzva se týká stejně mužů jako žen – je to výzva k modlitbám na prvním místě. Dále je to výzva ke zbožnosti, jak mužů, tak i žen. U každé té skupiny jsou zdůrazněné jiné věci a u každé je také varování před nějakými věcmi. A nakonec je to výzva evangelia samotného, z něhož text vychází, na něž text navazuje a jímž text vrcholí.

Pojďme tedy k té první výzvě, což je výzva k modlitbám. Tento text začíná slovy ‚proto chci, aby se modlili...‘ – mají se modlit muži i ženy. Je to výzva k modlitbám, jak jsme ji viděli i v prvním verši druhé kapitoly. Ve většině nám dostupných překladů je tento text poněkud hůře srozumitelný, protože to vypadá, že muži se mají modlit, zatímco ženy se mají slušně oblékat. Výsledkem je potom rovnítko mezi modlitbou mužů a slušným oblékáním žen. To však nedává příliš velký smysl. Je to přímo proti tomu, co učí Nový zákon na mnoha místech – nikde totiž nenacházíme, že by nějaká vnější věc byla známkou zbožnosti člověka. Nikde také není modlitba přirovnána k něčemu vnějšimu, k nějakému skutku nebo – jak by se mohlo zdát z tohoto místa – k oblečení. Biblický princip je jasný, jde o srdce:

Nic, co zvenčí vchází do člověka, nemůže ho znesvětit; ale co z člověka vychází, to jej znesvěcuje. (Mk 7,15)

Stejně jako nešlo o jídlo ani o omývání, nejde ani o oblečení – to jsou věci, které člověka neznečistí, protože jde o srdce. Srdce je problém a srdce je jádrem. Ani v našem textu nejde o oblékání, ale o srdce – jak srdce mužů, tak srdce žen. O tom je celá tato pasáž. Následující text (v. 11–15) je o srdci ženy – mluví o tom, že žena nemá učít muže, nemá vést a vysvětluje, proč to tak je. A text, který na to navazuje, je o srdci muže a mluví o zbožných touhách vést církev a o zbožnosti, která se projevuje... vnitřními věcmi, bude vidět na charakteru muže. Charakter se jasně ukáže na jednání, ale není to o vnějších věcech na prvním místě. A čím je celý tento oddíl završen?

Vpravdě veliké je tajemství zbožnosti: Byl zjeven v těle, ospravedlněn Duchem, viděn od andělů, hlásán národům, došel víry ve světě, byl přijat do slávy. (1Tm 3,16)

To je znovu odkaz na evangelium, které proměňuje lidské srdce. Na evangelium náš text také navazuje. Proto je zřejmé – jak na základě kontextu, tak na základě vlastního textu, že celý tento oddíl (v. 8–10) mluví o modlitbě, a následně o zbožnosti jako takové, přičemž modlitba je jedním z projevů opravdové zbožnosti. A nemluví jenom o modlitbě mužů, ale mluví o modlitbě mužů i žen. Muži i ženy se mají modlit. Je to příkaz Božího slova a v celém Písmu vidíme muže i ženy, kteří se modlí. Úplně stejně to má být v církvi. Když se v páté kapitole mluví o osamělých vdovách, které mají přijímat podporu od církve, musí taková vdova splňovat některé charakteristiky. Musí to být:

Vdova, která ... doufá v Boha a oddává se vytrvale prosbám a modlitbám ve dne i v noci. (1Tm 5,5)

Je to vdova, která se modlí, je to žena, která je modlitebnicí. Na začátku Lukášova evangelia, kde čteme o narození Ježíše Krista, vidíme jinou modlitebnici, Annu, dceru Fanúelovu která sedm let po své svatbě ovdověla a potom žila v chrámu a:

... dnem i nocí sloužila Bohu posty i modlitbami. (Lk 2,37)

Je mnoho dalších míst, které nám ukazují, že ženy se mají modlit stejně jako muži. Ekumenický překlad v našem textu mluví o shromáždění, ale originální text jde podle mě ještě dále – doslova je tam „na všech místech“. A patnáctý verš třetí kapitoly shrnuje první tři kapitoly listu, když říká:

[Píši ti to] ... abys věděl, jak je třeba si počínat v Božím domě, jímž je církev živého Boha, sloup a opora pravdy. (1Tm 3,15)

Jenom těžko bychom dokazovali, že když Pavel mluví o církvi, má na mysli jenom shromážděnou církev. Církev jsou jednotliví křesťané – oni tvoří církev a jsou církví, ať se scházejí, či nikoliv. K životu církve samozřejmě patří shromáždění, dokonce nás Bible povzbuzuje, abychom nezanedbávali společná shromáždění (Žd 10,25). Shromáždění je důležitou součástí života církve, nezanedbatelnou, ale shromáždění není církev. Církev je víc – dokonce i místní církev je víc než pouhé shromáždění. Církev je o vztahu jednotlivce s Kristem a o vzájemných vztazích mezi těmito jednotlivci, a to jak ve shromáždění, tak mimo shromáždění. A na každém místě, ve shromáždění i mimo něj, se křesťané, muži i ženy, mají modlit. Modlitba je duchovním dýcháním nejenom jednotlivých křesťanů, ale celého místního společenství.

Už jsme mluvili o tom, že se musíme učit modlitbě, musíme se učit, že se máme modlit, *proč* se máme modlit i *jak* se máme modlit. Je pochopitelné, když někomu dělá problém modlit se před druhými lidmi, ale není to něco, co by nešlo překonat a naučit se to. Stejně jako se modlíme sami doma, můžeme (a máme) se modlit také v menších skupinkách nebo když se sejdem či navštívíme. Vzpomeňte si, jak jsme četli, že to je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha (1Tm 2,3). Bůh chce, abychom se modlili, a stále znovu nám ukazuje, že s radostí vyslýchá modlitby svých dětí, i když jim někdy s odpovědí prodlévá (Lk 18,7). Bůh také dává zaslíbení našim modlitbám a dává nám hojnost příkladů, jak v Písmu, tak v našem každodenním životě, že velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého (Jk 5,16). To je výzva k modlitbám, která je základem našeho textu.

ZÁHADA NEVYSLYŠENÝCH MODLITEB

Stephen Rees

Před více než sedmnácti lety jsem napsal článek o problému „nevyslyšených modliteb“. Byl zveřejněn v měsíčním bulletinu naší církve. Nedávno jsem si ho znovu přečetl a byl podnětem k přemýšlení o modlitbách, které jsem se v těch letech mezitím modlil.

Za těch sedmnáct let jsem viděl několik nádherných odpovědí na modlitby. Vedu si zápisník, do kterého si zaznamenávám věci, o které jsem Boha prosil a které mi splnil. Čas od času se k němu vracím a procházím ho. A kdykoli to udělám, jsem nadšený, když vidím některé pozoruhodné způsoby, jak Pán odpověděl na konkrétní modlitby.

V posledním roce jsem zažil několik významných odpovědí na modlitby. Modlil jsem se, aby Bůh vyřešil problémy, které se zdály naprosto neřešitelné – a on jednal rychleji a dokonaleji, než jsem se odvažoval doufat. Modlil jsem se, aby naplnil konkrétní potřeby – a ony byly naplněny způsobem, který mě nikdy nenapadl jako možný. Modlil jsem se, aby mi pomohl dělat věci, o kterých jsem měl pocit, že jsou nad mé síly. A nějakým zázračným způsobem se to podařilo.

Některé věci, které pro mě Bůh udělal v odpovědi na modlitbu, byly velké – věci, které jako by zaplnily celý obzor. Jiné se mohly zdát velmi malé – věci, na kterých z dlouhodobého hlediska vlastně tolik nezáleželo. Opravdu by záleželo na tom, kdybych v ten chaotický den, kdy jsem se zoufale honil a snažil se všechno stihnout, nenašel místo na parkování? Nejspíš ne. Ale bylo to tak trochu od Boha, že se postaral o to, aby bylo volné místo na správném místě a ve správnou chvíli.

Každá odpověď na modlitbu je vzácná. Když mi Otec dá přesně to, o co jsem prosil, je to pro mě velkým povzbuzením, úžasným ujištěním o jeho lásce a naslouchajícím uchu. Ale vedle těchto krásných odpovědí na modlitby si uvědomuji, že jsou věci, za které jsem se modlil před sedmnácti lety a které mi Pán nedal.

U některých z nich jsem se smířil s tím, že mi je nikdy nedá, a přestal jsem o ně žádat. Za některé z nich se stále modlím, ale zdají se mi vzdálenější než kdy dřív. Lidé, za které jsem se modlil, aby se obrátili, se stali tvrdšími a hůře zasažitelnými. Odpadlíci, za které jsem se modlil, aby byli obnoveni, se propadli hlouběji do světskosti a hříchu. Pokušení, za která jsem se modlil, aby byla ode mne odstraněna, se nyní zdají být vytrvalejší než kdy jindy.

Nevyslyšené modlitby?

A přesto je Bible plná zaslíbení, která nás ujišťují, že naše modlitby nejsou marné. Mnohá z těchto zaslíbení pocházejí z úst samotného Ježíše. „Amen, amen, pravím vám, budete-li o něco prosit Otce ve jménu mém, dá vám to. ... Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná“ (J 16,23–24). „Proto vám pravím: Věřte, že všechno, oč v modlitbě poprosíte, je vám dáno a budete to mít“ (Mk 11,24).

Když si vzpomenu na modlitby, které jsem se modlil za věci, které mi Bůh nedal, někdy je označuji jako „nevyslyšené modlitby“. Ale takové verše jako tyto mě ujišťují, že žádná skutečná modlitba nezůstane bez odpovědi.

Měl bych zdůraznit výraz „skutečná modlitba“. Jsem si vědom toho, že se modlím mnoho modliteb, které vůbec nejsou skutečné. Jsou to jen má slova, která jsem sotva promyslel a která nevycházejí ze skutečné a upřímné touhy. Děti, které se učí modlit: „Bůh žehnej tatínkovi, Bůh žehnej mamince, Bůh žehnej babičce,“ mohou tato slova odříkávat jen jako rituál před spaním. Víím, že mnohé z mých „modliteb“ nejsou o nic skutečnější.

Pane, prosím, přiveď na naše nedělní setkání nové tváře. Pane, prosím, požehnej naší skupině mládeže. Bože, sešli našemu národu probuzení. Jak snadno se mi taková slova říkají, aniž bych vážně očekával, že Bůh udělá to, o co prosím! O tom, že jsem se opravdu nemodlil, svědčí skutečnost, že nejsem ani zklamaný, ani překvapený, když se věci, o které jsem prosil, nestávají.

Jsou mé modlitby jen otázkou zvyku? Opakuju bezmyšlenkovitě evangelijní klišé, místo abych mluvil ze srdce? Odškrťávám si v mysli seznam přání místo toho, abych skutečně hledal Boha? A když se

modlím s ostatními, nejsou mé velké, velkolepé a výmluvně znějící prosby jen prázdným mluvením? Nemohu očekávat, že by Bůh na takové neoprávdové modlitby odpověděl.

Ale co ty chvíle, kdy jsem se opravdu modlil? Prosil jsem Boha o konkrétní věci – věci, o kterých mě Bible učí, že jsou dobré. Vroucně a vytrvale jsem ho prosil, aby mi tyto věci dal. A on to neudělal. Jistě se musím ptát, proč někdy (často) žádám Boha o konkrétní věci, a zdá se, že mi je nedává.

Možná si kladete stejnou otázku. Je to otázka, která trápí mnoho věřících. Dovolte mi tedy navrhnout tři možné důvody, proč se nám může zdát, že naše modlitby nejsou vyslyšeny.

1. Nevyznaný hřích

Za prvé, našim prosbám může bránit hřích, z něhož jsme nečinili pokání. Máme-li se účinně modlit, musí být splněny určité podmínky. Jakub nám říká, že „velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého“ (Jk 5,16). Žalmista napsal: „Kdybych se snad upnul srdcem k ničemnosti, byl by mě Panovník nevyslyšel“ (Ž 66,18).

Nesmíme špatně pochopit, co žalmista říká. Neříká, že Bůh odmítne vyslyšet modlitby každého věřícího, který se provinil nějakým hříchem. Přestanu snad naslouchat prosbám svých dětí jen proto, že na každém z nich vidím chyby? Říkám, že jim nedám nic, o co žádají? Samozřejmě že ne. Stejně tak náš nebeský Otec nám dál dává dobré dary, i když na každém z nás vidí tisíce chyb.

Skutečnost je taková, že každý věřící neustále selhává. Jak říká žalmista jinde: „Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo obstojí, Panovníku?“ (Ž 130,3). Kdo z nás bezchybně zachovává největší přikázání: „Miluj Hospodina, svého Boha, z celého svého srdce, celou svou duší a celou svou myslí“? Všichni jsme daleko od toho, abychom byli lidmi, jakými bychom měli být. A přesto Pán ve své milosti vyslyší naše modlitby kvůli svému Synu, našemu velkému Veleknězi.

Žalmista však ví, že kdyby ve svém srdci choval hřích, Hospodin by ho nevyslyšel. Kdyby vědomě pokračoval v hříchu, lpěl na něm, byl by odhodlán se ho držet, pak by Hospodin odmítl vyslechnout jeho

modlitby. Někteří z nás nepotřebují hledat žádné další vysvětlení nevyslyšených modliteb. Víme, že problémem je náš vlastní nevyznamávaný hřích, z něhož jsme nečinili pokání.

Znamená to však, že Bůh naše modlitby ignoruje? Ne. Pravdou je, že za takových okolností je Boží odmítnutí splnit naše prosby samo o sobě odpovědí! Vzpurný věřící se modlí za nějakou konkrétní laskavost. Boží otcovská odpověď je jasná: „Nejprve musíme vyřešit tvou vzpouru...“

Nejednáme tak i s vlastními dětmi? Někdy jsou děti neposlušné, drzé, vzpurné. Čekáme, až se omluví. Chceme, aby se změnily. Ale zdá se, že si neuvědomují závažnost svého počínání. Přicházejí za námi s prosbou a očekávají, že jim něco dáme. Jak na to reagujeme? Říkáme: „Počkat, myslím, že si nejdřív musíme promluvit o něčem jiném...“

Když odpovídáme tímto způsobem, neznamená to, že bychom byli vůči svým dětem nepřátelští nebo je odmítali. Jde o to, že víme, že by pro ně nebylo dobré, kdybychom jim nadále dávali vše, o co požádají, aniž bychom jim nejprve pomohli vyřešit problémy. Bůh je příliš moudrý a laskavý na to, aby nás rozmazloval tím, že nám dá vše, o co si řekneme, pokud odmítáme vyřešit úmyslné hříchy v našem životě.

Představte si například, že se modlím za to, aby mi každý den Páně bylo pomoheno mocně kázat, aby se lidé obrátili a aby církve rostla. Ale mezitím lpím na nějakém tajném, úmyslném hříchu. Bylo by od Pána moudré nebo laskavé, kdyby mi dal věci, o které jsem prosil? Kdyby to udělal, mohl bych si představovat, že na mém hříchu nezáleží. Byl bych povzbuzen k tomu, abych pokračoval v cestě, která by mohla vést k utrpení zde v tomto životě a nakonec k věčné zkáze (1K 10,9).

Pokud víte, že jste si ve svém životě drželi hřích a Bůh vám odpíral dobré věci, o které jste prosili, odpovědí je nezoufat. Je třeba vyznat svůj hřích a věřit, že on je věrný a spravedlivý a očistí vás od každé nepravosti (1J 1,7.9). A pak se znovu začít odvážně modlit za každý dobrý dar, po kterém toužíte.

2. Dobré, ale ne nejlepší

Za druhé, možná jsme se modlili za to, co je lepší, abychom neměli a tedy nedostali. Jedním z nejvýraznějších příkladů v Písmu je Pavlova modlitba

za to, aby byl zbaven „ostnu v těle“. Pavel zápasil s nějakým bolestivým, vytrvalým problémem, který ho ponižoval a oslaboval – možná šlo o někoho, kdo na Pavla útočil a podkopával jeho práci. Pavel věděl, že jeho „osten“ byl „poslem od satana“, který ho měl obtěžovat (2K 12,7). Pavel se třikrát modlil, aby byl tento „osten“ odstraněn. Pokud byl trn od satana, jistě to byla samozřejmá a dobrá věc, o kterou Pavel prosil.

Přesto Bůh třikrát odmítl dát Pavlovi, o co žádal (v. 8). Proč? Protože Pavel potřeboval ten osten, aby ho udržel v pokoře. Když se Pavel ohlédl zpět, věděl, že bez tohoto ostnu by se stal domýšlivým. Bůh jeho práci požehnal tak hojně, že by se snadno mohl stát ješitným a sebevědomým. Proto Bůh dovolil satanovi, aby ho tímto přetrvávajícím problémem trápil. Pavel se modlil za něco dobrého – za vysvození od ostnu –, ale bylo lepší, aby jeho prosba nebyla vyslyšena.

V Písmu máme ještě výjimečnější příklad – příklad samotného Pána Ježíše. V Getsemane se opakovaně a naléhavě modlil, aby mu byl odňat kalich, který mu dal pít jeho Otec (Lk 22,39–44). To však nebyla Otcova vůle. Ježíš musel vypít kalich utrpení a hněvu až do dna. Proč? Protože jinak by nemohl vykoupit lidi, které miloval, ani oslavit Otce vykonáním díla, k němuž byl poslán (J 17,4). Ježíšova žádost vycházela ze srdce naplněného dokonalou láskou k Bohu. Byla to dokonale svatá, Bohu milá žádost. Přesto bylo lepší, aby mu nebylo vyhověno.

Říkáme tedy, že Ježíšova modlitba nebyla vyslyšena? Ne. Pisatel listu Židům nás ujišťuje, že „Ježíš za svého pozemského života přinesl s bolestným voláním a slzami obětí modliteb a úpěnlivých proseb Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí; a Bůh ho pro jeho pokoru slyšel“ (Žd 5,7). Nebyl zachráněn před smrtí, ale bylo mu dáno něco většího. Byl zachráněn ze smrti, byl vzkříšen třetího dne, aby se stal Spasitelem svého lidu.

„Pro radost, která se mu nabízela, podstoupil kříž...“ (Žd 12,2). Otec od něj kalich neodňal. Místo toho odpověděl na jeho modlitbu tím, že mu dal radost, která převýšila i hrůzu kříže.

Podobně tomu bylo i u Pavla. Pán mu nedal to, o co prosil – odstranění ostnu. Ale odpověděl na jeho modlitbu tím, že mu dal lepší věci, než o jaké žádal: pokoru, dostatek milosti pro každý den, projev Kristovy síly v jeho vlastní slabosti, větší užitečnost ve službě.

Princip je jasný. Bůh si vyhrazuje právo odmítnout naše žádosti – ale pak nám dát něco lepšího. J. I. Packer napsal, že Boží „sliby, že odpoví na modlitby svých vlastních dětí, jsou kategorické a všezahrnující. Bylo by tedy chybou myslet si, že jeho odpověď na uctivé prosby křesťanů je někdy jen strohé ‚ne‘.“

K tomu použil ilustraci ze svého dětství. „Když se blížily mé jednácté narozeniny, dal jsem rodičům širokými náznaky najevo, že bych chtěl velké kolo. Mysleli si však, že je na to příliš brzy, a proto mi dali psací stroj, který byl ve skutečnosti tím nejlepším dárkem a stal se nejvzácnějším majetkem celého mého chlapeckého života. Nebylo to dobré rodičovství a velmi pozitivní odpověď na mou žádost o kolo? I Bůh si dovolí vylepšit naše prosby, když to, o co žádáme, není to nejlepší.“

Pánovo „ne“ neznamená: „Neposlouchám.“ Znamená: „Důvěřuj mi. Dostaneš něco lepšího. Dám ti to nejlepší, a to v pravý čas.“

Někteří lidé se mnoho let modlí, aby jim Bůh dal partnera do manželství. A on to neudělá. Ale oni se na konci života ohlédnou a děkují, že jim Bůh dal milost, aby se vyrovnali s celoživotní svobodou, a že měli svobodu dělat pro něj práci, kterou by nemohli dělat, kdyby byli ženatí. A říkají: „Bylo to lepší.“

Možná jste se v uplynulých měsících modlili za něco konkrétního. Možná se za to modlíte mnohem déle – sedmáct let nebo déle. Měli byste se teď přestat modlit? Ne, samozřejmě že ne. Pokud se vám stále zdá, že je dobré, správné a Bohu milé se za něco modlit, modlete se dál, dokud vám Bůh nedá nad veškerou pochybnost najevo, že to není pro vás.

A i když vám nakonec možná nedá přesně to, o co jste prosili, vaše modlitby nebudou zbytečné. Zjistíte, že vám místo toho dal něco mnohem lepšího. Tady na tomto světě to možná nepoznáte, ale na věčnosti uvidíte, že vaše modlitby byly odměněny bohatěji, než jste si představovali.

3. Vytrvalá modlitba

Za třetí, Bůh má možná stále v úmyslu dát vám přesně to, o co jste prosili, ale existuje nějaký důvod, proč vás nechává čekat.

Možná je to prostě proto, aby vyzkoušel vaši víru. Je snadné o něco požádat jednou, dvakrát, půltucetkrát. Ale prosit dál, když není žádné znamení, že Bůh naslouchá, to je skutečná výzva. Prosit rok co rok tváří v tvář neustálému odrazování vyžaduje víru danou Bohem.

Bůh nás učí vytrvalé víře. Vzpomínáte si na kananejskou ženu, která prosila Ježíše, aby uzdravil její dceru? On jí „neodpověděl ani slovo“, přesto učedníci hlásili: „Vždyť za námi křičí“ (Mt 15,23). A nakonec byla její prosba vyslyšena. Takovou vytrvalou víru potřebujeme i my.

Možná je to proto, aby se zvětšila vaše touha po věci, o kterou prosíte. Pokud nás naše děti o něco požádají a my je odmítneme, často je výsledkem to, že danou věc chtějí ještě víc! Stejně tak mám zkušenost, že čím častěji mi Bůh něco, o co jsem prosil, odmítá dát, tím více po tom toužím. A tím větší radost cítím, když je mi to nakonec dáno. Na rychle dané dary se rychle zapomíná. Dary, po kterých se dlouho touží, o které se žádá, na které se čeká, jsou cenné.

Možná je to proto, že Bůh musí nejprve vykonat nějaké jiné dílo, než bude moci vyslyšet vaši modlitbu. Josef v Egyptě nepochybně toužil a modlil se, aby mohl znovu spatřit svou rodinu. Bylo však třeba vykonat mnoho práce jak v Josefovi, tak v jeho bratrech, než mohlo být toto dobro uděleno. Josef musel dozrát v letech utrpení. Všichni Josefovi bratři museli být pokořeni.

Kdyby Bůh dovolil Josefovi vrátit se domů hned, rodinný spor by prostě pokračoval. Takto se stalo, že když se Josef znovu setkal se svými bratry, potkal muže, kteří se díky protivenstvím podivuhodně změnili, muže, kterým mohl odpustit, důvěřovat jim a milovat je. Bůh měl plně v úmyslu vyslyšet Josefovy modlitby, ale až v pravý čas.

Možná se už dlouho modlíme za nějaké velké požehnání. Pak se sami sebe zeptejme: „Je tu ještě něco, co musí Bůh udělat nejdříve ve mně, v nás?“ Církev se může modlit: „Použij tuto církev ke spasení mnoha lidí“, a přesto uvidí jen málo obrácení. Možná se taková církev potřebuje nejdříve modlit za něco jiného: „Pane, učiň tuto církev takovou, do které můžeš bezpečně přidat nemluvnata v Kristu – a pak nám je dej.“

Nikdy jsem nezapomněl na to, co mi řekl jeden přítel: „Modli se za cokoli, co si přeješ, ale buď připraven na to, že Pán tvé modlitby přesměruje.“ Rozumíte, co tím myslel? Začínáme se modlit za jednu

věc, ale jak se modlíme, Duch svatý naše modlitby zpřesňuje. Často nám ukáže, že je tu ještě něco dalšího, za co se musíme nejdříve modlit a bez čeho nemůže být původní prosba vyslyšena. A my důvěřujeme Pánu, že nám ukáže, co to je.

Na začátku jsem řekl, že za některé věci se modlím už více než sedmáct let – a stále se za ně modlím. Nesmím však říci, že by mé modlitby zůstaly nevyslyšeny. Pánova odpověď je jednoduchá. „Věřte mi. Vytrvejte. Modlete se bez přestání. A naučte se čekat.“ Zde je několik slov Ch. H. Spurgeonova, která vás mohou povzbudit, pokud se za něco modlíte již mnoho let a stále nic nenasvědčuje tomu, že by Pán hodlal vaši prosbu splnit:

I kdyby se na chvíli zdálo, že nebesa... jsou jako z mědi a modlitba se od nich odráží, vzpomeňte si, že vás dříve vyslyšel a že je to tentýž Bůh, který se nemění, a proto stále slyší a brzy odpoví. Proto k němu mocně volejte. Může se stát, že vaše modlitba je jako loď, která, když se vydá na velmi dlouhou plavbu, se domů nevrátí naložená brzy, ale když se vrátí, přiveze mnohem bohatší náklad. Pouhé pobřežní lodě vám přivezou uhlí nebo podobné obyčejné věci, ale ty, které plují daleko do Taršíše, se vracejí se zlatem a slonovinou. Pobřežní modlitby, jaké se modlíme každý den, nám přinášejí mnoho potřebných věcí, ale jsou i velké modlitby, které jako staré španělské galeony překonávají širý oceán a déle se ztrácejí z dohledu, ale vracejí se domů hluboko naložené zlatým nákladem. Když se někdy modlitba zdržela, Pán, náš Bůh, nám vynahradil zpoždění a ukázal nám, proč otálel – aby nám skrze naše čekání dal bohatší a vzácnější požehnání a také aby nás připravil na jeho přijetí. Pokračujte v modlitbě, pokud nedostanete přímou odpověď, a odpovědi, kterých se vám dostalo v minulých letech, ať jsou pro tuto chvíli zaslíbením dobra pro vaši duši.

Skládačky a sliby

Uvedl jsem tři důvody, proč se může zdát, že naše modlitby zůstávají bez odpovědi. Vysvětlují každou situaci? Ne, samozřejmě že ne. Každého věřícího napadnou situace, pro které se zdá, že neexistuje žádné

vysvětlení. Někteří z nás musí žít se vzpomínkami na modlitby, které jsme se modlili po mnoho let a které zřejmě nikdy nebyly vyslyšeny.

Možná jste se vroucně, s vírou a vytrvale modlili za svého bratra, aby se obrátil, a on zemřel bez pokání. Možná jste se léta modlili za to, aby Bůh požehnal určité církvi. A přesto se tento sbor rozdělil a zanikl. Zde na tomto světě možná nikdy nepochopíte, proč vaše modlitby zřejmě zůstaly nevyslyšeny.

Důležité je, abyste se modlili dál! Nedostatek porozumění nám nesmí bránit ve víře a poslušnosti. Ježíš řekl: „Proste, a bude vám dáno; hleďte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává ...“ (Mt 7,7–8).

Teprve v poslední den uvidíme zobrazenou celou tapiserii Božího záměru a pochopíme všechny způsoby, jak byly naše modlitby vyslyšeny. Do té doby žijeme z víry v Ježíšova zaslíbení.

www.evangelical-times.org

Ze všech sil bychom měli věřit, že naše modlitby jsou slyšeny, a pokud se modlíme v souladu s Boží vůlí, budou vyslyšeny. Náš Pán Ježíš Kristus nám jednoduše přikazuje: „Věřte, že všechno, zač v modlitbě prosíte, je vám dáno, a budete to mít“ (Mk 11,24). Víra je pro modlitbu stejně důležitá jako letka pro šipku. Bez ní modlitba nezasáhne cíl. Měli bychom si osvojit zvyk prosit v našich modlitbách s naléhavostí.

Měli bychom mít na paměti některá zaslíbení a říkat: „Pane, toto zaslubuješ ve svém slově. Konej tedy, jak jsi řekl.“ Tak to činili Jákob, Mojžíš i David. Žalm 119 je plný proseb „podle tvého slova.“ Především bychom se měli učit očekávat odpovědi na naše modlitby. Jako obchodník, který posílá své nákladní lodě na moře. Neměli bychom být v klidu, dokud nevidíme nějaký zisk.

(John Charles Ryle, Modli se, s. 65)

ZABEZPEČENÍ HRADU II.

Jan Amos Komenský

O tom, jaká je bezpečnost na hradu jména Hospodinova.

I když to všechno je jisté z těchto potěšujících Písem, která jsme si připomenuli, nebude bez užitku vybrat a krátce připomenout některý z příkladů Písma svatého, poněvadž vysvětlují věci tím jasněji a důvěru nemálo posilují.

Všimněme si nejprve Noeho. Ten, když viděl, že se všechen svět porušuje, a bál se, že to nepovede k dobrému konci, oddal se tím horlivěji službě Bohu. A i když mu proto bezbožníci zlořečili, spolehl se na Boha. Proto byl on i jeho nejbližší Bohem uchráněn a zachován, když všechen svět zahynul (Gn 6,7).

Otec věřících Abraham činil poslušně všechno, co jen Bůh poručil, proti vlastnímu rozumu. Proto mu Bůh řekl: „Neboj se, Abrahame, já jsem tvůj štít a tvá přehojná odměna“ (Gn 15,1). A stalo se tak. Kolikrát mu hrozilo nebezpečí pro jeho manželku, kolikrát od hladu, kolikrát od nepřátel, odevšad jej vyvedl Pán Bůh, jeho štít.

Když byl Lot v Sodomě uprostřed bezbožníků, měl stálý ohled a zřetel na Boha. Proto, když se podvracelo pět měst, on byl anděly vychvácen a zachráněn (Gn 19).

Zbožného Jákoba si umínil zabít vraždychtivý Ezau (Gn 27,41); ale on se spolehl na Boha a Bůh ho uchránil. Nejprve jej doprovodil s houfem andělů do cizí země (Gn 28); potom, když se vracel a ze strachu se úpěnlivě svěřoval do Boží ochrany (Gn 32,11), Bůh oblomil srdce Ezaua tak, že když se s ním shledal, nevěděl, co má dělat a tak plakal a líbal jej (tamtéž). Předtím se na Jákoba chystal rozhněvaný Lában, ale toho Pán Bůh zděsil ve snu a zabránil mu uškodit (Gn 31).

Zbožný Josef byl nenáviděn bratry, kteří mu ukládali o život, byl prodán do cizí země, tam byl lákán ke hříchu, osočen a dostal se do těžkého žaláře; ale poněvadž se ve všem pokořoval před Bohem, Bůh všecky úklady proti němu rušil, až jej podivuhodně přivedl i k nejvyšší slávě.

Izraelité byli v Egyptě těžce trápeni; ale poněvadž volali k Bohu, přijal je Bůh pod svou ochranu, vyslal své rány jako střely, zdeptal Egypt a slavně je odtud vyvedl. A zde bylo zřejmé, jaký je rozdíl mezi tím, kdo přebývá ve skryši Nejvyššího a kdo nepřebývá: ve vsí egyptské zemi byly vody změněny v krev a prach země ve štěnice, dobytek mřel, hmyz, vředy, krupobití, kobylinky, tma přikryly všechn Egypt a všichni prvorození zemřeli. Domů Izraelitů se nedotkla žádná rána, zůstali zdraví a měli stále světlo. Když je farao pronásledoval se svými vojsky, tentýž oblačný sloup byl těmto mlhou, oněm světlem. Totéž moře se oněm rozestoupilo, aby mohli přejít, tyto pak překvapilo a zatopilo. Tak umí Hospodin vyvést z ohnivé pece, jak se nazývá egyptská poroba (Dt 4,20) i provést propastí toho, koho chová pod svými křídlý.

Izraelcům na poušti se nedostávalo potravy, nápoje ani šatů. Náleželi pod Boží opatrování, a aby netrpěli nedostatkem, musila jim vydávat skála vodu, vítr přinášet ptactvo k jídlu a jejich obuv musela vydržet čtyřicet let (Dt 29,5). Když vedli boje proti svým nepřítelům, jeden z nich honil tisíc a dva deset tisíc (Dt 32,30), protože jejich skála, Hospodin byl s nimi a bojoval za ně, sesílal na nepřátele strach a zmatení smyslů, často i svou střelbu shůry hřímání, vítr a kamenné krupobití (Joz 10, 11), takže tito neměli jinou práci než pronásledovat, zabít a kořistit.

Proti Mojžíšovi, nejpokornějšímu z lidí (Nu 12,3) vzbouřili Dátan, Abíram a Kórach všechn lid, takže byl ve velikém nebezpečí; avšak Bůh o něj pečoval a nedopustil, aby jej postihlo zlé. Podtrhl pod buřiči zemi, a když padli zaživa do propasti, zavřel ji zase k bázni jiným, aby se už nemohli pokoušet o muže Božího (Nu 16).

Bileám, kolikrát otevřel ústa, když chtěl zlořčit lidu Božímu, tolikrát pronášel proti své vůli jen dobrořečení a požehnání (Nu 23). Hle, Bůh je tak mocný, že bezbožní nemohou podle libosti ani jazyk otírat o ty, které při sobě chová.

Izraelští zvědové se v Jerichu dostali do velkého nebezpečí a museli být schováni v pazdřeí místo za nedobytnou zdí, ale i když je hledali, nenašli, protože seděli v Hospodinově stínu (Joz 2).

Gedeon se pustil se třemi sty muži do hrozných midjánských vojsk, všecko poplenil a sám neutrpěl nejmenší škodu, protože Bůh se svými neviditelnými vojsky byl při něm (Sd 7).

Avšak nejjasnějším zrcadlem toho, co to je mít Hospodina za útočiště, hrad, skálu, roh, skryší a stín, je David, jenž se spolehl na Hospodinu péči hned od mládí (Ž 71,6), chodil vždycky ve stínu Božím, a ačkoli jej potkávaly, stíhaly a obkličovaly nesnáze a nebezpečnosti, přece procházel nadějně všudy. Již v dětství se naň sáпали lvi, medvědi a jiná divá zvíř, avšak samy ty šelmy hynuly od jeho slabé ruky, než by on mohl zahynout (1S 17,34). To působila jemu přítomná všemohoucnost Boží. Když jej chtěl zabít hrozný Goliáš, byl sám zabit mocí Boha, v jehož jménu proti němu David šel (1S 17,45). A co všechno k jeho záhubě neobmýšlel Saul? Jednou jej sám chtěl probodnout kopím, ale nemohl se strefit (1S 18,11 a 19,10). Jindy poručil svým služebníkům, aby ho zavraždili, ale o to se žádný nesměl pokusit, protože hrůza z Hospodina byla vůkol něho (1S 19,1). Jindy zas jej přikázal uškrtit na loži, ale on Božím působením nebyl doma nalezen (tamže, v. 16). Potom za ním poslal jednou i podruhé své náhončí do Rámy, ale namísto toho, aby naň vztáhli ruce, upadli do prorockého vytržení, a potom i sám Saul, takže zapomněli, proč přišli, a věnovali se něčemu jinému (1S 19,20–24). Když proti němu popouzel svého syna Jonatana, stal se mu tento Božím řízením nejlepším přítelem (1S 19). Když jej stíhal na poušti, jednak objevil jeskyni, kde seděl David, avšak nespatriil ho (1S 24,4). Když ho již měl dostat do rukou, poslal mu Pán Bůh zlou novinu a obrátil ho nazpět (1S 23,26). Když ho konečně dostal, proti svému úmyslu se s ním smířil a propustil ho (1S 24,17 a 26,21). Když posléze David neměl před Saulem v izraelské zemi bezpečného místa, Pán Bůh způsobil, že sousední pohané jej při sobě měli rádi a podporovali jej, ačkoli i oni měli před ním strach z Hospodina (1S 27,4). Když se mu potom zpronevěřili nejtajnější rádci a chytře směřovali k jeho záhubě, Bůh to všechno tajně rušil (Ž 33,10). Zkrátka, čím více se proti němu lidé stavěli, tím více on rostl, a nepřátelé, kteří na něj dotírali, se rozráželi jako o skálu (Ž 59,17 a 118,11).

OBHÁJCE VDOV

Austin Walker

Otec sirotků, obhájce vdov je Bůh v obydlí svém svatém. (Ž 68,5)

Vdova je zvláštním předmětem Božího zájmu a lásky. Bůh přebývá v nejvyšším nebi, ve svém svatém příbytku, ale jeho oko sleduje všechno, co se děje zde na zemi, a v neposlední řadě se zaměřuje na vdovu v její zvláštní tísní. Sám to řekl, když se nám v Písmu dal poznat jako „obhájce vdov“.

Když se David dostal do nesnází a byl pronásledován Saulem, obrátil se na Boha jako na spravedlivého soudce: „Ať Hospodin vede mou při a rozsoudí nás. Ať přihlédne a rozhodne můj spor a svým rozsudkem mě vysvobodí z tvých rukou“ (1S 24,16). Bůh jako spravedlivý soudce nebo obhájce je ten, kdo jasně vidí problémy a zasazuje se za potřebného. Je obhájcem těch, kdo jsou zranitelní a jsou vydáni napospas nespravedlnosti. Bůh vyzývá svůj lid, aby se zastával práv vdov, ale nakonec je to on, kdo je jejich obhájcem. Když je vdově ukřivděno, ten, který přebývá v nebi a který si z oblaků dělá svůj vůz, to vidí a všímá si toho a jeho hněv se pozvedá proti těm, kdo s ní zacházeli špatně. Rychle povstane na její obranu.

Podobenství o nespravedlivém soudci z Lukáše 18,1–8 ukazuje na stejnou věc. Pán Ježíš vypráví o vdově, která přišla před soudce, který se „Boha nebál a z lidí si nic nedělal“. Byla utlačovaná: Někdo ji zneužíval v jejím postavení vdovy, a tak prosila soudce o spravedlnost. Nakonec se nespravedlivý soudce, unavený její vytrvalostí, rozhodl, že se jí zastane. Ačkoli Kristus má na mysli mnohem širší oblast aplikace, než je situace vdovy, důsledek je jasný. Náš Pán nás učí, že Bůh není jako onen nespravedlivý soudce, pomalý a neochotný pomoci. Naopak, rychle vidí a brání všechny své vyvolené, kteří k němu dnem i nocí volají. Vdovu, která důvěřuje Bohu, nevyjímaje.

Vdovy by z toho měly čerpat povzbuzení a neměly by otálet s voláním ke svému obhájci, spravedlivému soudci a ochránci. V Písmu se vždy

setkáváme s tím, že tyto vdovy volají k Bohu v nebi jako k tomu, kdo vidí, jako k tomu, kdo se spravedlivě zastane jejich případu. Bolest a zármutek spojený s ovdověním vždy vnáší do srdce pochybnosti a obavy. Pocit ztráty je zdrcující. Otrásá jimi v samém jádru jejich bytosti. Vznikají pochybnosti o Boží péči. Obavy z budoucnosti spouštějí řetězec úzkostí. Z očí mohou téct zdánlivě nekonečné slzy úzkosti. Nyní jsou v situaci, kdy jsou velmi zranitelné.

Opustil Bůh vdovu? Je nyní ve svém zármutku sama? Zapomněl na ni její Otec v nebi a odřízl ji od svého soucitu? Satan se nezdráhá podsouvat takové myšlenky do mysli vdovy. Pán se však rychle postaví na její obranu a ochrání ji před satanovou zlobou a lidskou křivdou. Veškeré jeho milosrdenství ji má přitáhnout k němu; a dokonce to platí i o jejím zármutku a trápení. Mají ji vehnat do jeho náruče, aby v něm našla bezpečí a jistotu a aby se ukázalo, že on je jejím spravedlivým obhájcem. On je opravdový Otec, který se nevyhýbá slzám žádného ze svých utrápených dětí a nezavírá uši před jejich pláčem.

Verš ze Žalmu 68, který mluví o Bohu jako o „obhájci vdov“, nám říká, že máme laskavého Boha, svrchovaného Pána plného milosrdenství a něžného soucitu. Je veliký, přebývá ve slávě v nebi. Ale dobrotivě využívá své velikosti a moci, aby přišel na pomoc potřebným, aby je ochránil v jejich zranitelnosti. Takový je Bůh – mocný a milosrdný. Siroťci, vdovy a osamělí lidé zjistí, že tento Bůh je pro jejich potřeby zcela dostačující. Když rodiny zažívají ztrátu a přijdou o milovanou hlavu, tento Bůh se o ně postará. Stává se jejich štítem a ochráncem. Jsi-li tedy vdovou, bude jednat ve tvůj prospěch. Když k němu přicházíš v modlitbě, opři se o něj jako o svého ochránce.

To znamená, že jeho ucho bude vždy připravené slyšet tvé volání a jeho ruka bude ochotně naplňovat všechny tvé potřeby. Nechce a nemůže tě opustit, protože by tím popřel sám sebe jako Boha, za kterého se opakovaně prohlašuje. Máš tedy svobodu k němu přicházet a vzývat ho jako svého nebeského Otce a svého spravedlivého soudce a obhájce. On ti požehná, poučí tě a potěší tě v tvém zármutku. S pochopením vyslechne tvé stížnosti a zastane se tě. Zastane se tě a přivlastní si tě jako svou schovanku, kterou s potěšením hájí. Šťastná je vdova, které pomáhá tento Bůh!

USTANOVENÍ STARŠÍCH – PŘÍPRAVA CÍRKVE

Clifford Pond

Starší se na své místo dostávají různými cestami. Misionáři mohou dohlížet na sbor, který založili, a poté jej předat vedoucím, které ustanovili. Některé sbory rostou spontánně a jejich vedoucí mohou být zřejmí od samého počátku. Jiné mohou potřebovat pomoc důvěryhodných starších z okolních sborů, aby jim poskytli potřebnou službu nebo jim pomohli ukázat cestu k ustanovení vhodných starších. Někde budou mít již existující starší a jinde se bude postupně přecházet od situace, kdy je ve sboru jeden pastor k vedení skupinou starších. Bez ohledu na prostředí by procesu jmenování měla předcházet duchovní příprava.

Wilfred Kuhrt napsal pod názvem „Perturbed“ (Narušená):

Nikdo, kdo se držel při zemi, si nemohl nevšimnout velkého počtu církví a pastorů, kteří se v poslední době dostali do potíží... Jak postupovat při ustanovení pastorů, starších a diakonů? Je zde dostatek modliteb a čekání na Pána, třeba i s postem (Sk 13,2–3)? Jak dlouho se má čekat, než se rozhodnutí učiní? Probíhá dostatečné posouzení člověka a jeho rodiny...? (Grace Magazine)

A pan Kuhrt není ve svých obavách sám. Ideálem je, aby církev byla vždy duchovně zdravá, ale jsou určitá období, kdy je to nanejvýš důležité. Jedním z těchto okamžiků je jmenování starších. Jako příklad by nám měla stačit skutečnost, že náš Pán strávil celou noc na modlitbách, než ustanovil Dvanáct (Lk 6,12–16), a že církev v Antiochii se „postila a modlila“, než ustanovila dva evangelisty (Sk 13,1–3), což dokazuje nutnost duchovní přípravy před ustanovením starších. Ta je natolik důležitá, že ji podtrhneme dvěma důvody:

Prvním důvodem je, že se nejedná o lidskou organizaci; církev není společenský klub, politická strana ani firma. Církev by měla být velmi

přátelským místem - ale stále to není společenský klub; měla by zde být účinná organizace, ale církev není obchodní firma. Je to duchovní tělo – skupina lidí vykoupených drahocennou krví Ježíše Krista, sjednocených s ním Duchem svatým a podle Písma týmž Duchem svatým oživovaných, řízených a usměřňovaných. Hlava církve, Pán Ježíš Kristus, vede všechny své členy prostřednictvím svého Ducha svatého skrze Slovo. To znamená, že řídicím faktorem při ustanovování starších není lidská moudrost, ale Kristova vůle, jak je nám zjevena. Existence stranického ducha nebo osobních nevraživostí je v rozporu s duchovní atmosférou. Rozdělení tohoto druhu nejenže nepřináší nic pozitivního, ale ve skutečnosti církev ničí.

Když Pavel psal korintské církvi, musel říci: „Já jsem k vám, bratří, nemohl mluvit jako k těm, kteří mají Ducha, nýbrž jako k těm, kteří myslí jen po lidsku, jako k nedospělým v Kristu. ... neboť dosud patříte světu. Odkud je mezi vámi závist a svár, ne-li z toho, že patříte světu a žijete jako ostatní lidé? Když se jeden z vás hlásí k Pavlovi a druhý k Apollovi, neznámá to, že jste lidé světa?“ (1K 3,1–4). V 16. verši téže kapitoly Pavel říká: „Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh.“ V těchto věcech stojíme před svatým Bohem. Duchovní zdraví je naprosto zásadní, protože máme co do činění s duchovním tělem, nikoli s pouhou organizací.

Druhým důvodem nutnosti duchovního zdraví je to, že proces ustanovení starších musí být duchovní, a ne mechanický. Vlastní proces, kterým církev prochází, musí být vnímán a pocítován jako duchovní záležitost. Neexistují žádná biblická pravidla, kterými bychom se při samotném procesu řídili – každá situace je jiná, a tak hodně záleží na duchovní zralosti zúčastněných mužů a na duchovní zdatnosti církve. Důvodem, proč tento proces musí být duchovní, je to, že úkol, který se od starších vyžaduje, je duchovní. Služba starších souvisí se službou Božího slova. Tito muži se starají především o ochranu církve a o vyučování jejích členů v otázce Boží pravdy. Mají se starat o duše lidí jako ti, kteří budou muset za tuto službu skládat účty Bohu (Žd 13,17). Například pokud lidé bloudí, musí existovat duchovní služba – nejde jen o to, aby byl stanoven zákon nebo aby existoval soubor pravidel, která musí všichni dodržovat; to je pouhá organizace. Duchovní služba

je jemná, něžná záležitost, která uplatňuje pokyny Ducha svatého ve Slově a citlivě se zabývá dušemi mužů a žen a mladých lidí, kteří jsou připravováni na věčnou slávu.

Starší musí být schopni neustále rozeznávat Boží ruku, mají pod svou duchovní péčí lidi a vystávají otázky. Starší nemají pouze říkat „tohle je velmi dobré udělat“ nebo „tohle je přece rozumné, každý ví, že je to správné“, ale musí být citliví na Pánovo vedení skrze jeho Slovo. Velkým cílem je představit všechny dokonalé v Kristu (Ko 1,28). Protože je tedy ustanovení starších duchovním úkolem, vyžaduje duchovní proces. Než někdo z nás řekne: „Myslím si, že tento člověk bude dobrým starším, jsem si tím jistý“, musíme sami sebe prozkoumat, zda jsme duchovně ve stavu, kdy jsme schopni v této věci rozlišovat.

Proces ustanovení starších zahrnuje citlivou odpovědnost za posouzení mužů, určení, zda mají určitou kvalifikaci, vlastnosti nebo dary; církev tedy musí uplatňovat duchovní rozlišování. Je třeba zachovávat duchovní poctivost, která nás zbaví předsudků a emotivních argumentů a skutečně se k situacím postaví ve světle Božího slova.

Někdy lidé říkají: „Mám rád pana XY, je to milý člověk.“ To je dobře, ale neznamená to, že má vlastnosti staršího. Někdo jiný řekne: „Ten člověk je velmi milý, pohodový.“ Tak at! Ale to není ani duchovní rozlišování, ani duchovní poctivost. Poctivost vyžaduje, abychom se sami sebe zeptali, proč dáváme přednost právě tomuto člověku. Je to prostě proto, že ho máme rádi nebo s ním dobře vycházíme? Měli bychom dobře vycházet se všemi muži v církvi! To však neznamená, že by některý z nich měl vlastnosti staršího. Můžeme si říci: „Tento muž má skvělé biblické znalosti,“ ale ani to ho nutně neopravňuje k tomu, aby se stal starším. Může mít všechny biblické znalosti světa a přitom je to ten nejneumožnější muž, se kterým se nedá pracovat. Stejně tak můžeme říci: „Tento muž je svatý,“ ale svatí by jistě měli být všichni členové církve.

Opravňuje člověka k tomu, aby se stal starším, pouhá skutečnost, že je sympatický, milý, milující, snadno se s ním vychází, má znalosti a je svatý? Ne nutně, protože všichni bychom měli být takoví, a přesto ne všichni máme být staršími. Proto musíme k Božímu slovu přistupovat poctivě, s duchovním rozlišováním a duchovním pochopením toho, co se od nás vyžaduje.

Celá církev se musí věnovat modlitbě a sebezkoumání (Sk 14,23). Podle mých zkušeností diskuse ve sboru o staršovstvu dříve či později vede k duchovnímu sebezkoumání. Církev se musí ptát: „Kde nám chybí dary, které jsou potřebné pro plnější život církve?“ Měli bychom církev povzbuzovat, aby se za tyto dary modlila, zkoumala svůj vlastní život, dokud tyto dary nerozpozná, a pak ustanovila muže s těmito dary.

Vedle toho musí být v církvi dostatečné poučení o kvalifikaci starších a o tom, co všechno je třeba vzít v úvahu před jejich ustanovením. Nemělo by se to uspěchat, ale měl by se dát čas na diskusi o příslušných zásadách, než se vůbec začne mluvit o jménech.

Před ustanovením starších je třeba projednat řadu praktických otázek a dosáhnout o nich shody. Nejdůležitějšími z nich jsme se již zabývali, když jsme mluvili o zodpovědnost starších, jejich postavení, o fungování starších ve sboru, jejich rovnosti, povolání ke službě, autoritě a vedení, o jejich charakteru a kvalifikaci (pozn. red.: K tomuto poslednímu bodu se zde v časopise ještě dostaneme, ostatní témata, kapitoly, z Pondovy knihy, byly publikovány v předchozích číslech). Je také třeba se dohodnout na postupu, jakým se bude jejich ustanovení řídit.

Připravujeme

MOUDROST KRÁLE ŠALOMOUNA

Každodenní zamyšlení z knihy Přísloví

Jaroslav Kernal

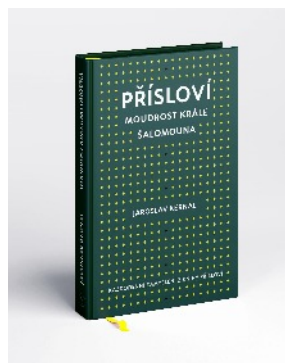
Kniha Přísloví je klenotem moudrosti v Božím slově. Všechny knihy Bible jsou inspirované Bohem a jsou vhodné k učení, k usvědčování, k nápravě a výchově ve spravedlnosti, aby byl každý Boží člověk dokonale připraven ke každému dobrému skutku. Bible je naprosto dostatečná, aby každého, kdo se do ní ponoří, kompletně připravila ke zbožnému životu, ke každému dobrému skutku, ke každodennímu chození s Pánem. To je smysl reformačního „sola scriptura“, ‚jedině‘ nebo ‚pouze‘ či

‚samotné‘ Písmo. Přesto máme v Bibli několik knih, které samy o sobě slibují svým čtenářům ještě něco více. Jednou z takových knih je kniha Zjevení, kde hned v samotném úvodu čteme příslib blaženosti pro každého, kdo tuto knihu předčítá, kdo jí naslouchá a kdo se jí řídí (Zj 1,3). Jinou takovou knihou je kniha Přísloví. Je to kniha, která zaslubuje moudrost – jak získat moudrost a kázeň, jak si osvojit spravedlnost, právo a přímou, jak pochopit výroky rozumnosti, jak získat schopnost porozumět příslovím a jinotaji (Př 1,1–6).

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm, vázaná, s přebalem a záložkou.

Předprodejní cena: 280,- Kč

(Uvedená cena je za knihu **v předprodeji** a je platná pouze do vydání knihy v září 2024. Prodejní cena knihy bude 365,- Kč).

www.eshop.solideogloria.cz

 Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

Praha 2024